

Salvador Vergés

ELS PERGAMINS
DE L'ALGUER

V I E N A
E D I C I O N S

1

ELS NUSOS MALEÏTS

La burra anava amb l'esquena encimbellada d'herba esmorteïda. Darrere seu, caminava la Guillelma amb la corda de les morralles nuada a la cintura i la seva filla a pes de braços, que plorava de son. Gairebé sempre anava al davant, com si l'animal encara no conegués prou bé el camí. Però aquell dia, baldada de cansament, es deixava estirar. Absorta, mirant com a la petita ja se li anaven tancant els ulls, va ensopegar amb una arrel del camí que el trepig de les ferradures havia descalçat i va caure per terra fent un crit tan fort que l'animal va arrencar a córrer esperitat, com si un llop el perseguís. La mare, amb un gest per protegir la seva filla, va intentar que la petita Ermessenda anés a parar sobre el terreny més herbat que va veure en aquell instant.

L'animal, esverat, va arrossegar la Guillelma per terra tot fent-li que el cap li anés rebotant contra els rocs que més sobresortien. Aquesta fatal desgràcia va deixar un rastre de sang al llarg del camí.

Un foraster que feia el mateix recorregut va veure la petita estirada sobre un tou d'herba; feia cara d'espant i respirava amb un panteix esgarrifós. Sense pensar-s'hi, va agafar la nena en braços i va seguir aquell rastre de sang esglaiador i, quan les marques de color vermell es varen anar espaiant, va girar per un trencall equivocat; de seguida, veient que la nena plorava més, va tornar enrere com si la intensitat del plor li indiqués el camí. Mentrestant, aquell animal desbocat havia estirat el cos masegat i desfigurat de la mare fins al galliner de

la masia com si batés una garba a cops de peus. El pare, quan va veure la terrible desgràcia de la seva dona i que la filla no era enlloc, va perdre la consciència. En aquell moment li va venir un tremolor com no li havia vingut mai i es va desplomar sobre el cos inert de la Guillelma.

La petita Ermessenda, nascuda l'any del Senyor de 1353, tenia poc més de tres anys quan va perdre la seva mare. Tretze anys després, amb els setze acabats de fer, encara guardava el record intacte de l'instant en què la mare li va desaparèixer de davant dels ulls. Un matí es va despertar i va veure que el pare encara no estava treballant a l'escriptori. Alguna cosa li va dir que una nova desgràcia li havia tornat a caure a sobre. Es va incorporar a la màrrega i, de cop, el va veure estirat, com si encara dormís. Quan el va tocar i va percebre la fredor d'un cos mort no es va espantar, perquè amb setze anys la vida ja li havia ensenyat que les alegries eren escasses i les penes, abundants. Els seus pares eren els únics de la família que s'havien salvat de la Pesta Negra. En aquell moment, l'Ermessenda, òrfena de pare i mare, plorava sola i resignada asseguda a l'entrada de la masia, la casa senyorial del baró de Vila-sacra, situada al petit poble del comtat d'Empúries. Darrere seu hi havia la porta de l'antic galliner, un antre indigne on havia viscut des dels dos anys. Després de la mort de la seva mare, només havia tingut l'única companyia del pare: l'escrivà Gelabert Fullit.